

boluc

Krs. br. 11074

PETAR MILOSAVLJEVIĆ

pesnička generacija branka miljkovića

1.

U zatišju razgovora o poeziji i kritici poezije što traje već nekoliko godina, izdvojenije pesničke koje vremenski, generacijski deluje posle Vaska Pope, Miodraga Pavlovića i Stevana Raičkovića, još nije privuklo pažnju problemima koje otvara i prisustvom svojih aktualnih poetskih negacija i afirmacija, još nije izlazio iz senki prethodnika u čemu su najkritičniji oosrijskih istraživanja. Neki od tih pesnika objavili su i po tri-četiri knjige pesama, ušli u antologije, postali već izrazite stvaralačke ličnosti, a o njima nije napisan ne samo nijedan ozbiljan, nego i nijedan duži, analitični, pretenciozniji esej. Iako oni više ne predstavljaju ni najmlađu generaciju ni generaciju koja dolazi, iako su se već izborili za svoje mesto u literaturi, osvojili književna glasila i mesta u izdavačkim kućama, svest o njihovim učincima, doprinosima i nedonesenostima nije dospela do stvarnice, sistematskije kritičke analize njihovog zajedničkog ili individualnog nastupa, čak ni onoliko koliko se oni stvarno osećaju u našoj kulturnoj sredini ili koliko su se svojim posleništvom, prisustvom i delatnostima objektivno nametnuli.

Sveta Lukić, koji je jedini u tekstu Tokovi i struje u našoj današnjoj literaturi (Delo, 8-9/1965) pokušao da učini generacijske i tipološke odredbe tih pesnika, razlikuje među pesnicima beogradsko-novosadskog kruga dve generacije. Prva „rezervna“, obuhvata po njemu tri grupe: „esejističku, intelektualnu“ (Ivan V. Lalić, Jovana Hristića, Boleslav Rodovića, Bora Čosića, Branko Miljkovića), drugu koja bi trebalo „više da zadovoljava klasične književne mere i merila“ (Milovan Danonjić, Blažo Štepanović) i treću, međugrupu, koja „stoji tačno na sredini“ između prve i druge, kojoj pripadaju „stvarnosni pisci i emocionalisti, ali sa intelektualnom temperaturom teksta“ (Božidar Timotijević, Velimir Lukić, Vuk Krnjević, Ljubomir Simović). Drugoj generaciji, koju je nazvao „najmlađom“ pripadaju Dragan Kolundžija, Branislav Petrović, Božidar Šujica, Matija Bečković, Mirjana Stefanović, Mirjana Vukmirović i Jasna Melvinger.

Sva ta imena, ukupno uzete, dovoljno konkretno obeležavaju vremenski i strukturalne raspone te poezije, ali je za razgovor o generaciji taj spisak nepotpun bez imena Gordane Todorović, Aleksandra Ristovića, Radoslava Vojvodića, Gojka Janjusevića, Raše Popova, Petra Gudelija, Petra Fajčica, Više Markovića, Aleka Vukadinovića, pesnika koji već dovoljno postoje po onome što su objavili da mogu da se uklupe u jednu ovako široku sferu generacijskog delovanja. Zato, i ako se prihvati Lukićevo shvatanje o generaciji kao „jednostavno grupi ljudi koja se javila u isto vreme i radi u istim osnovnim uslovima“, podela na dve generacije bila bi nesahvatna i isforsirana prema mogućim podelama na tendencije i orijentacije. Po kojim bi kriterijima Milovan Danonjić i Dragan Kolundžija pripadali raznim generacijama, ili po čemu bi raznim generacijama pripadali Branislav Petrović i Ljubomir Simović? Između njih je bar nemoguće praviti razlike koje su očite, recimo, između Ivana V. Lalića i Jovana Hristića sa jedne i Matije Bečkovića i Božidara Šujice sa druge strane. Ili, pripada li ovoj generaciji Florika Stefan, koja se javlja i deluje gotovo istovremeno s njima ali u mnogome izlazi iz njihove poetske sfere i ima drugačije puteve razvoja? Iz naše današnje perspektive moglo bi se naći dovoljno razloga da se svi ti pesnici podeli na dve, možda i na tri generacije; kroz jedan niz godina te podela će sigurno izgledati veštačke i to ne samo zbog razumljivih razvojnih pomeranja. Za sada je najprirodnije, najprihvatljivije nazivati to pesničko pokolenje generacijom Branka Miljkovića, po njenoj središnjoj, do sada najistaknutijoj ličnosti, koja strukturalnim osobinama svoje poezije povezuje gotovo sve te, i najrazličitije pesnike, a završenosti svog dela vezuje ih za period s kraja pedesetih i početka šezdesetih godina, kad su se njegovo prisustvo i njegovi uticaji najviše osećali.

2.

Reagujući na pređašnju homogenost grupe, na borbu između grupa i klanova, ovi pesnici počinju da se bore sami za sebe, nezavisno jedni od drugih, izdijeljeni po vremenima javljanja, putevima afirmisanja, po poslovima koje obavljaju, društvima i sredinama u kojima se kreću. U toj šarolikoj pesničkoj generaciji pored klasičističke antičke inspiracije Jovana Hristića egzistira biblijski inonirana faktura stihova Božidara Timotijevića, pored apolonijske ugađenosti Ivana V. Lalića dionizijska rasposajenost ranog Danonjića, pored intelektualnih prodora u poeziji Branka Miljkovića, rustikaln sentiment Dragana Kolundžije, pored senzidnopersovske gustine stihova Branislava Rodovića estradne slobode Matije Bečkovića i Branislava Petrovića. Uticaji Eliota i Valerija deluju simultano sa uticajima Majakovskog i Jesenjina, uticaji

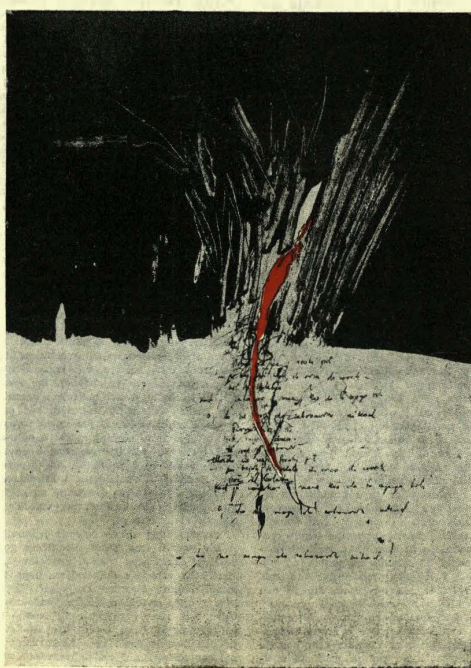
ndrealizma sa uticajima Moderne; pored matičevske nonsalancnosti i intelektualne inspiracije razvija se davičovska metaforičnost i snaga jezika; pored muzikalnih inovacija u duhu Miodraga Pavlovića i Popinih leksičkih spojova i arhaizama nastavljaju se i smireni poetski treptaji u stilu Stevana Raičkovića. Gotovo svi poetski tonovi i svetovi koji su se ukristali u našoj književnoj svesti, ostavili su trag u strukturi njihove poezije, u nafinima njihovog poetskog mišljenja i oblikovanja, ali su ih doveli i do prevladavanja i osvajanja samosvojne izražajnosti. Oni, kao generacija, nisu imali svoj program. Veštački pokrenut pokret neosimbolizam (1956) nastupio je programatski, po ugledu na prethodne književne škole, ali više kao pokret radi pokreta nego kao spontani zamah istovetnih htenja jedne grupe mladih ljudi. Nikad se, čini mi se,

nijedna generacija nije našla tako individualizirana u delovanju i delatnostima kao ova. Kao da nisu imali šta generacijski dati kažu, da zajednički brane opšte pozicije ili neguju kritički odnos prema postojećoj konstituciji književnih vrednosti i pojava i svest o generacijskim zadacima i obavezama. Njihove negacije su bile prevashodno ne eksplicirane nego implicite; ne javni obračuni, nego tiha ignorisanja; ne javne deklaracije nego uporan samosvojan posao. Tek danas, posle već dosta „nagodinanih godina“ njihovog delovanja, možemo da budemo svesni književnih konsekvenci njihove uloge.

Mudro i čutke, držeći se po strani, oni su u jeku bitaka modernizam-režimam prihvatili modernu izraz ali u nešto pomirljivijoj varijanti, ostajući tako manje moderni od najmodernijih, u mnogo čemu svesno konzervativni i tradicionalistički nastrojani. Ignorisanjem književnih borbi, saradnjom na oberna stranama, oni su doprneli da se naša književna situacija stabilizuje, da se izašči stari, nategnutog u našoj stvaralačkoj klimi, ali i da se u tihosti stvare atmosfere, opet donekle njihovim posredstvom, učvrsti jedan duh bašmbrigadstva, rezigniranosti, inertne popustljivosti, da se utiša ne samo borba grupa i klanova, nego i borba i rasgovanje topote. Kulturno samostalno, rada, prekomernim objavljivanjem knjiga, oni su posredno doprneli da časopisni život zamre, da časopisi izgube ulogu koju su nekoliko godina ranije imali, i to u trenutku kad se povećava moć i dejstvo sve brojnijih i solidnijih izdavačkih poduhvata.

Kao reakcija na borbe koje su sa književno-političkog prelazne na politički teren a često se završavale i političkim diskvalifikacijama, u stabilizovanom društvenim prilikama, kod njih se javlja apolitičnost kao bitno obeležje odnosa prema svetu i prema političkim i društvenim zbivanjima uopšte. Nikad ni jedan pesnik nije bio društveno manje angažovan nego poslednjih godina i nikad se o angažovanosti umetnosti i umetnika nije toliko diskutovalo. Ambicija pesnika više nije da bude javni tribun, kao što je to najčešće bio tokom cele naše književne istorije, nego povučeni proizvođač umetničkih vrednota, ličnost koja i ne misli da može mnogo da utiče na sudbinu sveta, zemlje, kulture i kulturne politike. Izraz „pisati radi sebe“ odomačio se prošle decenije u težnji da se umetnost sačuva i odvoji od svega vanumetničkog, da se zasnue i sačuva u svojevremenom estizmu. Taj izraz je razvojnog doslednošću poslednjih godina dobio pandan u humanističko-ironičnoj kritici: „Kad god hoću da pročitam dobru pesmu, prvo sednem pa je napišem. Čak se, eto, i teza o pisanju radi sebe, koja je delovala jedno vreme donkihotski veličanstveno, raspada pred ciničnom nihilističkim negacijama. Izborivši se za slobodu i nezavisnost izraza i stvaralaštva sa neznatnim tiražima zbirki pesana pesnici su odelni pirovocku pobeđu, izgubivši najzad i onog malog nepretencioznog poklonika umetnosti koji se posle svega što se o njemu reklo definitivno pomirio sa ulogom laika i neznanice. O pesmama Oskara Davića, Vaska Pope i Miodraga Pavlovića nikad su se vodile diskusije koje su ustalase čitav naš pismeni i polupismeni svet; njima tad nije bila potrebna ni reklama ni autoroklami, one su normalno dolazile sa prirodom i inovacijama njihove poezije. Danas se popularnost ne stiče pesmama i neobičnim metaforama; nijedan eksces ne može više da skrene pažnju kao nekada; popularnost se sada stiče preko Sveta, Ježa, i Ilustrovane politike mecažerskim i vanumetničkim sredstvima. Naša književna sredina, koja je ranije žučno i oštro reagovala na sve nekonvencionalnosti i umetničke novine, odjednom je ostala sasvim neosetljiva, nespremna i nezainteresovana za reagovanje, rezervisano ukročena u novoj stvaralačkoj klimi.

(NASTAVAK NA 2 STRANU)

REPUBLIKA SRPSKA
BEOGRAD
30

3.

Paradoksalno, ali u Jeku bitaka za modernizirani izraz, većina pesnika koji su prihvatili moderne koncepcije literature pokušavali su istovremeno svoje veze sa tradicijom. Korak unatrag kao vezanost stihu i disciplinirani izraz prednerealističke faze, bio je vid stabilizacije i učvršćivanja poljuljane poetske izražajne strukture. U svom tradicionalizmu, oni su, u stvari, činili korak napred preključujući aktualno stanje, utemeljavajući se u razvojni i evolucijski nastojanje kulture. Tek u tom vremenu, bez sumnje i njihovim delimičnim doprinosom, prava revalorizacija vrednosti doživeli su ne samo međuratni pesnici, nego i pesnici "služajevci" kao što su Stjerija, Sarajlija, Laza Kostić i Dis. Smele revalorizacije Jovana Hristića u knjizi Poetizacija i filozofija koju sigurno ne mogu izdržati ozbiljnije kritike zbog nametanja kriterija neimantnih duha naše poezije, deo je, javni izraz, širokih, ali prisutnih napora da se u sagledavanju naše poezije usnuvimo u trenutak, da se odnoge naše poetske tradicije, makar sagledavana i kroz sočiva nakalemljenih kriterija.

U vreme kad su kriteriji vrednovanja poezije bili dovodeni u pitanje, izvršavanju ruglu ili stavljajući pod moralnu, pa i političku prisilnost, stariji, intelektualno orijentisani deo tih pesnika naslonio se na ono što je bilo najneumunjavije, najmanje sporno, a to je imao u vidu klasičnu (u modernoj literaturi: na Eliotu, Valeriju, Sen Džon Persa, Pasternaka, Rilkea. Čitav njihov pesnički razvratik išao je na što manje rizika i samim tim oni nisu nastupali avangardistički, niti ih je takva uloga privlačila. Gotovo nijedna generacija nije nastupala tako, radnije, produktivnije, sa više racionalizama u poslu. Nekolicina njih spadaju među najznačajnije posleratne prevodioce i među najbolje prevodioce poezije koje imamo. Jovan Hristić je još 1937. godine objavio knjigu rasprava Poetizacija i kritika poezije, dovoljno bezlična i odvažna u shvatanju i poeziju, ali i dovoljno pretenciozna, sa više karakterističnih za napor njenog autora, za čitavu njegovu intelektualnu i poetsku orijentaciju. Takvu knjigu nije pokušao da napiše niko posle one generacije naših intelektualaca kojoj pripadaju Isidora Sekulić, Miloš Đurić, Anica Savić Rebac. Pokazivanje klasičnih obrazloženja, vezivanje za klasične teme, vraćanje klasičnim pesnicima, to je na izvestan način bilo reagovanje na savremenu književnu situaciju, na skrojevidnost, na diskusiju bez argumenta i oko pseudoproblema, koji su u istoriji literature već davno rešeni i konstatovani. Čitava ta generacija je ostala, u stvari, bez svojih kritičara, teoretičara i branilaca. O pojedinih pesnicima i njihovim zbirkama pisali su Bandić, Palavestra, Perović, Egerić, Redep, Zoran, Vlačić, Krnjević, gotovo svi koji se i danas veže kritikom i prikazivanjem knjiga, kao što su, uostalom, pisali i drugi. Knjigama koje se pojavile na našem književnom tržištu, ali bez posebnog zagrejanosti, poluprofesionalno i uzgredno. Milosav Miljković koji se jedno vreme više od drugih pasionirano borio za prihvatanje mladih pesnika, nije ostvario dublje analitičke i sintetičke zahvate niti kritičko teorijsko predvodništvo među svojim vršnjacima tako rečeno i potpuno prepuštao je njima je neke od njih uvodio u književnost ni danas ne gube od svoje svežine. Knjigom o Branku Miljkoviću Petar Žvandić je učinio presedan u našoj literaturi, ali na žalost, nije dao ni osnovne kritičke informacije o Brankovim sapunčicama, izbegavši u bitni i neopredeljivo poređenje koji bi pomenu ostvarenosti njegovu. Dragana Jeremić, koji je pre deset godina nastupio kao teoretičar neosimbolizma ni tekstovima ni gestovima nije učinio ništa da bi zadržao taj renome: bio je kao i većina drugih kritičara, samo jedan od njihovih sapunčika. Zbog svega toga u tom razdoblju došli i do izvesnog "otušivanja" kritike i poezije, kritičara i pesnika: to više nije ni za jednog ni napor ni zajednička borba u onom smislu u kome je to bila borba Popina, Pavlovićeva, Mihizova i Mišićeva.

4.

Poezija generacije Branka Miljkovića razlikuje se od poetske izražajnosti prethodnika pre svega po izvesnoj revalorizaciji i sadržajnim redukcijama koje su bitno određile njihovu poetsku strukturu. To je prvo poklopete posleratnih pesnika koje nije opsednuto ratom kao subdinski određenjem čovekovim. Jedino kod Pavla Popovića, koji se kasno javio i još iz vidikovskih dana rasta uporedio sa ovom generacijom, rat je stajao preokupačija, često prisutna tema i inspiracija. Indiferentnost prema ratnoj tematici po dosadašnjim konvencijama gotovo je ravna indiferentnosti prema patriotsko-revolucionarnoj poeziji; retko ko od mladih pesnika ima pesmu intoniranu patriotskim ili revolucionarnim duhom a samo su Branko Miljković i Blažo Šćepanović, 1939. godine, izdali jednu knjigu revalorizirane poezije. Pesele perioda od prvih desetih posleratnih godina kada je revolucionarno-patriotska poezija dominirala do prezastatosti u našoj književnosti, odsustvo revolucionarno-patriotskih te-

PESNIČKA GENERACIJA BRANKA MILJKOVIĆA

matičkih i sadržajnih elemenata odrazila se na izmenjenoj strukturi naše poezije, na kriterijima, na pristupu, u shvatanju funkcionalnosti poezije u kulturnom stvaralaštvu i samostvaralaštvu čovekovom. Miodrag Pavlović, oslanjajući se pre svega na bliskosinjske iz ove generacije, imao je smisla da u svojoj Antologiji srpske poezije izostavi čitav tok rođubivno-antirratnog pesništva koje, kod nas, ima korenske tradicije. Socijalne teme i motivi bili su zapostavljeni kao publicistički i nepoetički a socijalna poezija, sem ranih pesama Gordane Todorović, nije u njima našla ni na slednike ni pobornike. Putevi razvoja naše poezije vodili su u jedan sveopštiran artizam ili estetizam koji, kod Bečkovića i Petrovića, postaje svesnom, ali kod Bečkovića, i Petrovića, pretežno estetištika čak i kad upotrebljavajući socijalno-revolucionarnu leksiku. Ustupajući publicistički i žurnalistički aktuelne strane poetskih sfera, naša poezija poslednjih godina suzavala je svoj kraj delovanja, hermetizovala se i izolovala idući ka estetizmu. "To više nije pesništvo, nego osećanja, nego osećanja, nego poezija", poezija koja je oslobođena u velikom delu, "osećanja", "misli", "želja", "tuga", "ljubavi", svih onih sadržajnih elemenata koji se kontriraju ovim ili sličnim epitetima, kakve smo našli još u poeziji Desanke Maksimović, pa i Janka Crljanjskog, Jovana Hristić, Ivan V. Lalića ili Bora Radović, ne kazuju u pesmama osećanja, misli itd., oni govore poeziju, kritikavajući da pesmom iskazuju ono "poetsko" (čisti) što se samo poezijom može saopštiti. O čemu je govor u Letu Velimira Lukića, u Poetičnostima ili Mami Borislava Radovića? O stvaranju i točkovima unutrašnjih i spoljnih realnih sposobnosti reči i njihovih sintaktičkih spajanja koji prevazilaze moć svakodnevnog komunikacije rečima i time izražavaju nešto suprotno, nadnaravno, nedokučivo. Kad Boža Tomićević kaže: "Lepe to pite mislu mislu svetom, nekom mislu ljubljenoj mog Baika", to nije govor o pitačama; pite i Balkan su to samo pomoćni simboli da se iskaže jezik na drugačiji poruka gde se kazivanje nikako ne može uzeti u bukvalno-gramatičkom smislu nego po prirodi estetske strukture koja preta u poetski čin tokom samog kazivanja, na onom, oblikom kazivanja. Ta poezija ima svoj teorijski kredo u estetizmu, u koncepciji da je u umetničkom delu bitan samo estetski momenat, a svi drugi (psihološki, sociološki, idejni, filozofski itd.) manje su bitni i do zanemarlivosti nevažni, irelevantni. U toj koncepciji reč postaje i sredstvo i cilj stvaralačkog izraza, manje za pesnike, njihova snaga i njihova snost. Princip opklade važi tu u punom smislu.

Gotovo nikad se u naša poezija nije pravila tako "ni iz čega" i gotovo nikad reč nije bila toliko i sredstvo i cilj stvaralačkog izraza niti tako isturena u prvi plan. U već čuvenom ciklusu Kritika poezije, Branko Miljković je za prvu reč svoje poezije uspešno mogao reći: pesništvo. Od njega je ostao i jedan epifan, cela pesma od njega stih: "Ubi me predaj reč" koji se sada ponavlja kao sudbinska vizija pesnikova, a u kome je, u stvari, do spoznaje dovedena moć poetske reči, moć koja je postala opsesija gotovo svih mladih pesnika, teoretičara i branilaca, ali prisutna u njihovom stvaralačkom praksi, u koncepciji poezije, u orijentaciji. Prva knjiga Borislava Radovića za sebe Poetičnost, prva knjiga Branislava Petrovića Moć govora, poslednja Bečkovićeva knjiga Tako se govorilo Matija: govor, reč, javlja se zbog svoje primordijalnosti već u samom nastojanju. Ljubomir Simović počinje jednu svoju pesmu stihovima: "O kako da mi dođe reč značnu i sirova (Ko drovo kao izvor ko dubrište što kisne) Reč koji ne mogu da obeleže stovu..." slično Stevanu Raičkoviću, njegovom najbližem prethodniku koji je i sam vanprijeb zbog nedostatka reči. Traganje za novim sintaktičkim spajanjima i osećanje je za reč u poeziji njih privilegija ove generacije, ali se za njih postavlja u najaktuelnijem vidu: reč je za njih materijal, inspiracija, motiv, sredstvo, cilj više nego za njihove prethodnike. Opijen rečima, vitkim zvučnicima tokovima stiha, Božidar Tomićević je u baladnom tonu ispevao nekoliko pesama o Loti i Agatonu, koje zvuče nestvarno i maštovito, ali svojom održivošću poriču kriterije poezije čistih osećanja kad zadovolje princip opklade, kad imaju vatre i snage da govore nezavisno od bukvalnog smisla i logičkog značenja. Kad Jaska Melvinger kaže: "Ja ne pitam šta je ova snost" ili "Niko ne sme žinov da razgovara", ti stihovi su drže svojom zvučnom koherencijom, snagom svoje sintaktičke čvrstine i preskriptivnosti: čim tu snagu izgubi, stih postaje loman, krhak, savitljiv, pesma gubi u snost, postaje nedonesena i neprijemljiva.

ONI NISU OSTVARILI ZNAČAJNE PRODORE U NOVE POETSKE SVETOVE I PROBLEME, ALI SU DOVELI DO ZNAČAJNIH PROBUKLJANJA ZAPOČETNIH POETSkih TRAGANJA, NISU "GENERACIJA ZAČETNIKA I PROTAGONISTA" NEGO GENERACIJA NASTAVLJACA I USAVRŠAVANJE

Neosimbolisti su imali pravo kad su dajući više svom pokretu stavili akcenat na simbol. Gotovo nikad poezija kod nas nije bila "simbolička aktivnost" kao kod ovih pesnika. Osim Jovana Hristića, Agaton i Greta Božidara Timotevića, Melisa Ivana, V. Lalića, Narkisa Vuka Kraljevića i sve su po svom osnovnom motivu bile Matičevske. Matičevski akcent je u samo simbol pogodan da se oko njega izgradi poetska struktura sposobna da prenese poeziju poruku: irelevantno je, u krajnoj liniji, šta će se uzeti za motiv: more ili jezero, frezka ili neko ime, hoće li se pesnik obračati drvetu ili ptici. Lalićeva Melisa sasvim je drugačije koncipirana od poema o Stojanki maeđ knežopolkij, Zrenjaninu ili Adamu: ona je tu više kohezivni, katalizatorski element, nego predmet pesme. Balada Branka Miljkovića posvećena ohridskim trubadurima je vatromet stihova gde sem te posvete i dvostruht "Pezanje, ditim stajati, dok nas glavom" vas prikazuje se zvezde kao metafora: ne postoje druge veze s njima; oni su prisutni toliko da se od njih izgradi pesma, uzgredni gotovo.

Stvaralačka disciplina, kulturna stih, opšta kultura, javlja se kod starijih pesnik ove generacije delično, kako reagovanje na pesme "stih osećanja" i na provincializmi duh jednog dela naše poezije; to je istovremeno bilo i reagovanje na privatističku sadržinu i nezgrađen, nesazređ sentiment, na odsustvo čvrstih kriterija i stabilnosti u poetskom jeziku. Novi valeri poezije istakli su u prvi plan racio, arhitektonički delatni, većko vreme, kao "osećanja teži se čistoj misli lečnosti, umesto sentimentalnih izjava intelektualnim preokupacijama. Ta poezija više nema ambicije da trone, da gane, nego da probudi racionalne elemente bita i da na njima zasnuje estetske efekte, da privuče čvrstim izrazima i discipliniranim oblicima izražavanja. Mera i stabilnost postaju karakteristike izraza, čuštane i rad konvencije ponašanja. Produktivnošću, ostvarenjima i profesionalističkom uspešnošću, ta tendencija je uspeła da se nametne našoj literaturi, da izdri trku s vremenom. Revolucionarni bard Oskar Đurić, u poznatom Intervju predstavlja "čista pesništvo", pesništvo njihovu anagu: među mladima to je najjača intelektualna i stvaralačka grupacija i ona donosi niz novina koje ne mogu biti bliske revolucionarnom pesniku: stav "čistih ruku", apolitičnost, društveni dezangazman, unošenje kritičke isprane neistovetnosti u svoj poeziji, negovanje jedne tendencije i jedne intencije, antipodno protivstavljene duhu i intencijama naše revolucionarne poezije. Davidov alarm o "pseudoofanzivni građanski kriteriji, navika" itd., kao teza je aktuelan i nezaobilazan, ne zbog mogućih političkih implikacija, nego zbog mogućeg jednosmernosti razvoja naše poezije i naše kulture, zbog vesti o intencijama i domogajima jedne stvaralačke tendencije kod nas koja zasluži da bude diskutovana i kritički posmatrana.

Nasuprot toj tendenciji, svega nekoliko godina kasnije, jedan drugi generacijski talas: Sulica, Bečković, Branislav Petrović, Jasna Melvinger, Golko Janjušević, neguje poeziju iznjetizata, snage, uzvika i emocionalnog podgrevanja: pored istančnih Lalićevih stihova. Bečkovićeva i Sulicina zapaljnost buktu kao vatra, otjeku Jasne Melvinger i Golka Janjuševića odjekuju zvončokost govornog jezika. Njihov stih je pripremljen i za govor, za recitaciju. To je samo za naša poezija, ali ne samo: stih: srčanina na efekat, na direktan kontakt sa publikom, sa čitaocem sagovornikom i sa tim time predodređen za jednostavnije i čistije poetske strukture. U većini tih stihova zato po pravilu izraženo prisustvuje muzikalnost, eufonija, ritam, punoća govornih strokova, ali s druge strane, neobičnost, zapravo frapantnost metafore, načina izražavanja pa i same poruke. Jasna Melvinger ima desetak čestovito izgrađenih pesama koje reutuje čistim zvukom lirskog tona; od pesme ostane nezavisni trag; ona se shvati, primi, doživi u maglenosti trenutka: nema više potrebe da se izražuje po njoj; cela pesma je spolja, vidljiva, dokučiva, bliska uhu. Pesma Au, od Branka Petrovića, koju su učesnici Drugog straziškog susreta u pauci slušali s uzbuđenjem i oduševljenjem, nije ni blizu tako efektna prenetu na hartiju, kao ni ona njegova pesma o Japanskom vojskovođi. Ta poezija može da kvalifikuje kao estrižna samo u općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine stih: u odnosu na rusku estradnu poeziju generacije Jevtušenka i Rođestvenskog i u odnosu na estradnost poezije Branka V. Radčevića i Miroslava Antunovića, sistema Branka Miljkovića, koji je općini prema intelektualno-artističkoj orijentaciji nešto starijih pesnika, jer unosi živost i dinamiku, i govorne svežine